РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
5 У 6636/2015
Дана 21.09.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., поднетој против туженог Републичког фонда за здравствено осигурање Београд, ради поништаја решења, 01/6 број: 180.5-4/15 од 23.03.2015. године, у предмету остваривања права из здравственог осигурања, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.09.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Комисије за коришћење здравствене заштите у иностранству и упућивање на лечење у иностранство, 02/8 број: 180.3-417/14 од 23.01.2015. године, којим је одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова лечења у иностранству из средстава обавезног здравственог осигурања.

У тужби, поднетој Управном суду дана 28.04.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је дана 26.12.2014. године, поднео захтев и сву потребну документацију ради накнаде трошкова лечења због интервенције Гама ножем у установи Acibadem, Инстанбул, Турска од 12.06.2014. године, као и признаницу као доказ да је интервенцију платио 7.000 еура. Указао је да је био приморан, а због својих пратећих болести, да се пријави за интервенцију Гама ножем и то му је омогућено у року од 7 дана, те да се из образложења првостепеног и другостепеног решења, апсолутно не види да ли је стручна лекарска комисија извршила увид у медицинску документацију или је предмет обрадила, односно поступак водила дипломирани правник Б.Б., која је применила одредбе неких правилника из времена

када Гама нож није ни постојао. Са свега напред наведеног, предлаже да суд уважи тужбу и поништи како првостепено, тако и оспорено решење и утврди обавезу истих да тужиоцу изврше повраћај трошкова лечења Гама ножем у Инстанбулу дана 24.10.2013. године, са законском каматом на девизна средства, орочена код банке, под претњом принудног извршења.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима наведеним у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

По оцени навода у тужби, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Правилно је поступио тужени орган када је одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка, као и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права.

Ово стога што из списа предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, утврдио да се права из обавезног здравственог осигурања користе на територији Републике Србије и у иностранству на начин уређен законом, подзаконским актима и споразумима о социјалном осигурању, а да је упућивање на лечење у иностранство утврђено чланом 72. Закона о здравственом осигурању (“Службени гласник РС”, број 107/05...99/14), као изузетна могућност под одређеним условима и Правилником о условима и начину упућивања осигураних лица на лечење у иностранство (“Службени гласник РС”, број 44/07...113/14). Одредбом члана 4. наведеног правилника, утврђено је да осигурано лице које је лечено у иностраној здравственој установи, а које није упућено на лечење у складу са овим правилником, нема право на накнаду трошкова лечења из средстава обавезног здравственог осигурања, док је одредбом члана 5. став 1. наведеног правилника, утврђено да се на лечење у иностранство могу упутити осигурана лица ради лечења обољења, стања или повреда која су утврђена Листом обољења, стања или повреда за упућивање на лечење у иностранство, а која је одштампана уз Правилник и чини његов саставни део. Надаље, чланом 9. наведеног правилника, прописани су услови за упућивање на лечење у иностранство и то да су исцрпљене све могућности лечења у Србији укључујући и довођење иностраног медицинског стручњака, да је лечење које се препоручује научно доказано и прихваћено у пракси, као и да не представља експериманталан облик лечења, те да ће предложено лечење довести до значајног продужења и побољшања квалитета живота осигураног лица и да су тршкови лечења финансијски прихватљиви, док је одредбом члана 12. став 2. наведеног правилника, прописано да се захтев за упућивање на лечење у иностранство подноси на основу предлога стручног конзилијума референтне здравствене установе терцијарног нивоа са медицинском документацијом о спроведеном лечењу у земљи.

Како се у списима предмета не налази предлог стручног конзилијума

одговарајуће специјалности референтне здравствене установе терцијарног нивоа за упућивање тужиоца на лечење у иностранство на терет средстава обавезног здравственог осигурања, прописан чланом 12. став 2. наведеног правилника, а што ни тужилац не оспорава, односно како је неспорно утврђено да се тужилац пре одласка на лечење у иностранство није обратио надлежној служби Републичког фонда захтевом за упућивање на лечење (Gamma-knife процедура) у иностранство, услед чега надлежна служба фонда није могла спровести одговарајући поступак, изнети предмет пред лекарску комисију, а ни донети решење о евентуалном упућивању тужиоца на захтевано лечење у иностранство на терет средстава фонда, то је и по оцени Управног суда, правилно закључио тужени орган, да је правилно поступио првостепени орган, када је одбио, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова лечења у иностранству, правилно применивши одредбу члана 4. наведеног правилника, а за коју нису предвиђени изузеци.

Суд је ценио наводе тужбе, па је нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, будући да је тужени орган у образложењу оспореног решења дао детаљне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Суд је решавао без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровим (“Службени гласник РС”, број 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 21.09.2017. године, 5 У 6636/15

Записничар
Снежана Николић, с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ